

ZARA M. P. COLE

Poslední noc

∞

KNIHA PRVNÍ

● — pointa

Poslední noc

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Zara M. P. Cole
Poslední noc – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

● ■ **pointa**

Poslední noc
Zara M. P. Cole

Text © Zara M. P. Cole, 2023
Cover & Illustration © Martin Stehlík, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7650-978-8
ISBN e-knihy 978-80-7691-126-0 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-7691-127-7 (1. zveřejnění, 2023) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7691-128-4 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ZARA M. P. COLE

Poslední noc

KNIHA PRVNÍ

● ■ pointa

2023

Všem ztraceným duším...

Můj současný příběh

Prší...

Tak vždycky začínají příběhy, nebo ne? Tím, co se děje kolem, co se děje venku. Nikdo hned na úvod nebude rozebírat složitá klubka pocitů, jež se uvnitř vás stále více zamotávají a každé z nich znamená jeden samostatný problém. Vlákno osudu, jež vás zavedlo až na toto místo, kde jsem já, kde jste vy. Těch vláken je ve mně tolik, že už si vlastně neuvědomuji, které je které, a vnímám jen to složitě, zašmodrchané cosi, co ve mně roste.

Stojím tady ve vlastní komnatě u okna a kolem je tma.
BUM!

Ty rány do zatarasených dveří už ani nevnímám. Nepotrvá dlouho a dovnitř se stejně dostanou. Možná bych se měla vzdát. Prostě vyjít ven a nechat se pohltit pocitem vysvobození z tohoto života. Ne! Ty se přece nevzdáváš! Došla jsi až sem, tak to zvládneš dotáhnout do konce.

Pohladím ozdobný jílec Dýky za opaskem a pevně sevřu víčka v domnění, že zaženu slzy při vzpomínce na svou přítelkyni Margaret. Marná snaha, mé slzné kanálky již ztratily schopnost produkovat slzy, ale toho nutkavého pocitu pláče se nemohu zbavit.

Do okna se opírá silný vítr a já slyším jeho hvízdavý zvuk, jak se snaží dostat dovnitř jakoukoli malou škvírkou. Venku prší, místnost ozáří další blesk a poněkolkáté se na okamžik rozední.

Není to obyčejný déšť tam za okny, který vám jemně stéká po těle a cítíte se v něm bezpečně, jako by vás objímal. Máte tendenci roztáhnout ruce a obejmout ho také, tančit s ním a užívat si ten teplý pocit.

Tento déšť je něčím zvláštní. Možná je to tím, co se za poslední roky odehrálo, možná je to jen tím krutým větrem, ale tento déšť vás neobjímá. Posílá miliony zbojníků, kteří vás napadají a ženou pryč. Nechcete v něm tančit, nechcete vlastně vůbec nic, jen aby to skončilo.

Už ani nevím, zda mluvím pořád o dešti, či o celém životě. Ještě donedávna jsem svému přesvědčení věřila. Věřila jsem, že dokážu všechno změnit. Teď se to zdá jako naivní věc. Byla jsem tak hloupá. Malá, hloupá holka s velkými plány, jež ji šírají zaživa. Co je teď? Kde je teď? Copak jsem to úplně vzdala? Čekám tu jen na smrt? To nemůžu dopustit, musím se sebrat. Přece se dá ještě něco udělat, pořád mám Esminy kapky a Třaskavé kuličky. S tím by se dal vymyslet nějaký plán. Ještě před chvílí jsem byla plná odhodlání a toho se musím držet!

BUM!

Nejspíš mají beranidlo, nebo že by se snažili rozrazit dveře silou vlastních těl? To není možné, to jsou bez šance.

Dozajista si musí něco sehnat a do té doby mám čas vymyslet plán. Jen by mě zajímalo, kdy se má existence zvertla na boj o život. Potřebovala bych rozmotat ta vlákna uvnitř sebe. Třeba mi dají vodítko, jak celou situaci zachránit.

„Au!“ ujelo mi nechtěně poté, co jsem se ohlédla na dveře. Musím být tiše. Neviděli, kam přesně utíkám. Možná to vzdají a půjdou dál. Aspoň bych měla více času na přípravu posledních kroků k boji. Nebo spíš k útěku?

Tupá bolest po zásahu šípem, kterým mě trefili na chodbě, mi zatemňuje mozek. Nemůžu se soustředit. Nemůžu se hýbat. Nepřemýšlí mi to. Je přece jasné, že viděli, kam utíkám, minimálně mě slyšeli, když jsem se dožadovala pozornosti, o kterou už nyní vlastně nestojím.

Měla bych si ošetřit to rameno. Takže bod číslo jedna v mém plánu zní: obrátit vše jiným směrem, než je má smrt. Dobrý plán, minimálně kdyby se mi povedl dotáhnout do konce.

Jo a mimochodem, jsem Julie, princezna Kaspenská, a tohle je mé klubko vláken osudu. Můj příběh...

Vlákno minulosti

Otec se ke mně naklonil a zašeptal mi do ucha: „Připravená?“

„Téměř...“ Usmála jsem se na něj plná očekávání, jaká asi bude má první Jízda cti, zatímco jsem dotahovala sedlo. Ještě rok a podstoupím rituál Zasněžení jako každý člen královské rodiny, který dosáhne sedmnáctého roku života. „Jen připravím Ryzku a přijedu za vámi na slavnostní křest.“

„Pořád jí říkáš Ryzka? Tak jsi jí říkávala jako malá. Proč jsme jí vůbec dávali jméno?“ zasmál se a poplácal mou zrzavou kobytku po krku.

„Tak pozná, že na ni mluvím já, je to jako naše tajné znamení.“

Otec se znovu pousmál a s kroucením hlavy odcházel na nádvoří.

„Myslí si o nás, že jsme blázni, holka, ale my víme svoje, že?“

Na důkaz souhlasu do mě jemně strčila čumákem a já ji podrbala na čele, jak to má ráda. Možná se mě snažila jen popohnat, protože následné drcnutí jejího čumáku bylo drsnější, než jsem očekávala, a musela jsem se zachytit hrazení, abych se nenatáhla na zem jak dlouhá tak široká. To by mi bylo podobný. „No jo, no jo, už jdu na to.“

Připravila jsem si všechny věci, dala uzdu kobylce a oblékla jsem si slavnostní vestu označující mou první Jízdu cti. Projel mnou zvláštní pocit, jako bych si s ní oblékla i hrdost. Hluboký nádech, výdech a jde se na to.

Vyvedla jsem Ryzku před stáj a prohlížela si dění před sebou. Všichni už byli připraveni. Kulaté nádvoří bylo zaplněno vládci, kteří zastupovali všechna spojená království. Ti byli seřazeni od nováčků po ty nejlepší z nás. Zbytek návštěvníků stál v zástupu za nimi.

Vyhoupala jsem se do sedla a pobídla kobylku ke klusu, abych se připojila k ostatním. Žaludek se mi svíral nervozitou a můj křečovitý úsměv dozajista prozrazoval mé mentální rozpoložení. Zastavila jsem se vedle Lilienu a ten se ke mně okamžitě naklonil s povytaženým obočím. Velmi dobře znal mou řeč těla. Jen jsem kývla na tu němou výzvu a doufala, že to nechá být.

Lilien byl můj nejlepší přítel už od dětství. Jeho rodiče vládli Zandrii, nejbližšímu ze spojených království. Byli jsme stejně staří, a tak jsme vyrůstali společně. Vlastně byl jeden z mála, s kým jsem se mohla vídat, jelikož brány hradu zůstávaly zavřené a nikdo bez svolení nebo doprovodu patřičného dozoru za hradby nesměl do dovršení šestnáctého roku. Párkrát jsem se snažila dostat ven, když mi jedna z komorných ukázala tajná, nehlídaná vrátka pro služebné.

Dodnes nevím, jak to otec dělal. Jako by měl oči po celém království. Vždy mě chytil a já si vysloužila pěkných pár ran za neposlušnost. Ovšem to se mělo dnešním dnem změnit.

Troubení trubačů oznámilo zahájení slavnostního křtu a tím mi přetrhli vlákno hlubších vzpomínek. Ten rok jsme byli hostícím královstvím my, otec přešel z role účastníka do role hostitele, a tak před nás předstoupil.

Bylo větrno. Jeho dlouhé, černé vlasy se mu vlnily kolem mohutných ramen. Otec byl menší, a dalo by se říct, i silnější postavy. Jizva, která se mu táhla přes pravé oko byla toho dne obzvláště viditelná a zelené oči vrhaly přísné pohledy po okolí. Stál tam majestátně a šel z něj strach.

Roztáhl pergamen a jednoho po druhém si nás měřil ostrým pohledem, než začal.

„Dnes jsme se tu sešli při významné každoroční události – Jízdě cti. Tímto dnem si připomínáme ohavné věci, které nás potkaly. Upíři nás sužují již staletí. Jsou nebezpeční! Jsou vypočítaví! Ohrožují naše spojená království. Naše země, kraje, vesnice, a hlavně ohrožují nás! Je naší povinností se bránit! Musíme je vymýtit!“

Pocítila jsem na zádech takový zvláštní pocit, jako by mi na týl sáhla sama smrt. Až v tu chvíli mi došlo, jak vážná věc to je. Jela jsem na lov upíra. Nebyla to srna ani kanec, jak tomu bývalo dřív, byl to upír! Nebezpečné stvoření, které mě po jedné chybě mohlo připravit o život. Pevněji jsem sevřela otěže, že jsem i přes tlusté rukavice, jež mě chránily před zimou, cítila nehty, které se zarývaly do mých dlaní.

„Dnes má své poprvé i Julie, má dcera, princezna Kaspenská.“

„Ať žije princezna!“ Dunění všech hlasů na kulatém nádvoří se odráželo tam i zpět a vytvářelo mohutnou ozvěnu.

„A Lilien, syn krále Roleda, princ a následník trůnu Zandrie.“

„Ať žije princ!“

To hlasité burácení bylo působivé. Moc a síla, které čišely z hrdel bojovníků, mě lehce uklidnily. Cítila jsem se výjimečná a silná. Poposedla jsem v sedle a napřímila se.

„Prosím oba První, aby předstoupili.“

Podívali jsme se s Liliem na sebe a povytáhli koutky jako v odrazu zrcadla. O tomto okamžiku jsme tolikrát mluvili a pomalu se to stávalo skutečností. Sesedla jsem z Ryzky a předstoupila před otcův trůn. Popošel blíže k nám a zadíval se mi do tváře, než zvedl hlavu ke všem ostatním.

„Poklekněte a opakujte přísahu!“ Načež pozvedl březovou větvíčku, která symbolizovala boj proti upírům, jelikož zbraně z březového dřeva dokázaly upíry ochromit.

„Přísaháme,“ zahřměl jeho hlas a my vzápětí opakovali slova po něm, „že budeme ctít královský rod a naši zem, vždy budeme stát při sobě – v boji i mimo něj –, postavíme se zlu v jakékoli podobě – tak jest učiněno z vůle krále a všech přítomných!“

Načež přistoupil k nám a každému do natažených dlaní položil větvíčku. Dýkou, již měl připnutou u boku, nás řízl přes obě natažené dlaně podél větvíčky. Ta se začala koupat v krvi a za zády se nám ozvaly hlasy všech lovců. „Tak přísaháme!“

Otec se na mě usmál. A já se hrdě postavila. Kapesníky jsem si ovázala ruce a znovu nasadila rukavice. Nasedla

jsem na Ryzku, která poslušně čekala, až budeme moci vyrazit, a chytila jsem otěže. V tu chvíli už jsem se nebála. Cítila jsem moc. Cítila jsem, že jsem schopná všeho! Tak jdeme na ně, na ty krvelačné zrůdy.

Vítr se točil na nádvoří a pobízel nás ke startu. Zešeřilo se, a tak byl skutečně čas k výjezdu.

„Ať vás světlo provází a temnota ustupuje!“ To byla poslední slova otce, jeho pokyn k počátku lovu.

Roled sevřel ruku v pěst a pozvedl ji nad hlavu. „Za mnou! Směr Půlnoční les.“

Díval se na mě a já koukala na něj. Do jeho zcela černých očí, ve kterých jsem se topila. Nebyla jsem schopna uhnout pohledem. Byl obrovský a šlachovitý, přitom měl andělskou tvář. Všude po těle se pnuly černé linie, které se kroutily, jako by mu obkreslovaly každou žílu. Podobné jsem zahlédla u svého otce, ale tyhle byly něčím jiné. Byly přirozené a táhly se přes krk na obličej, kolem jeho krátkých, tmavých vlasů a končily jako lemování těch uhrančivých očí. Stále jsem držela natažený luk a mířila na něj. Nemohla jsem vystřelit, čekala jsem, že zaútočí, ale jen tam stál a těžce oddechoval stejně jako já.

Ryzka nervózně přešlapovala. Od napnuté tětivy mě už páčila ruka a začala jsem pociťovat povolující svaly. Nesmím to pustit! Přimhouřila jsem oči a stáhla obočí, jako by mi to mělo pomoci. Proč neútočí? Copak to není krvelačná zrůda, která zabíjí lidi jen tak pro zábavu? Ale... byla jsem to já, kdo ho začal lovit. A taky jsem ho objevila

první. V naprostém tichu stál opřený o skálu, k níž jsem ho zahнала. Půlnoční les byl zahalen bílým pláštěm sněhu a silnou září nás osvětloval měsíc v úplňku.

Vypadal jako člověk. Byl to člověk! Tím jsem si byla jistá... Byl to člověk, jen o něco jiný.

Jak dlouho jsme tam stáli? Vteřiny? Minuty? Nedokážu to odhadnout. Ani jeden z nás se nehýbal. Zvědavě si mě prohlížel a hádám, že taky nevěděl, co si myslet. Lehce naklonil hlavu na stranu a uvolnil napětí v těle. Automaticky jsem při tom malém, leč nečekaném pohybu pevněji sevřela luk.

„Támhle je, vidím ji! Střílej, Julie!“

Oba jsme se otočili za hlasy. Mezi stromy se k nám hnali lovci v čele s Roledem, který na mě z plných plic křičel. Jakmile jsme je spatřili, to krásné stvoření přede mnou se změnilo. Roztáhlo křídla, jež jsem předtím neviděla, a ohromnou rychlostí vzlétlo k temným nebesům.

Ryzka se vzepjala, instinktivně jsem se chytila kolem jejího mohutného krku a upustila jsem luk. Dala se na úprk. Hnala se tryskem mezi stromy, ten nenadálý pohyb upíra ji vyděsil. Jediné, na co jsem se zmohla, byl výkřik. Luk zůstal kdesi za námi a já se snažila nahmátnout otěže. Nikde nic? Kam zmizely?

„Stůj! Zastav! Hooooooooou...“

Hnala se dál. První strom, druhý, třetí... třicátý. Míhaly se šílenou rychlostí, vše splynulo vjedno. Své okolí jsem vnímala jen jako hnědé a bílé šmouhy. Ostrý vítr mě šlehal do tváře. Naklonila jsem se dopředu a snažila se Ryzku zpomalit zataháním za uzdu, ale nedosáhla jsem na ni.

Přimhouřenýma očima jsem před námi cosi zahlédla. Něco leželo přes cestu – padlý kmen. Panebože, to nemůžeme skočit! Strach mi projel tělem jako ostrí nože. Prudce jsem se narovнала v sedle a v tu samou chvíli si Ryzka přišlápla přetržené otěže a gravitace zapůsobila. Ryzka šla do kolen, já vyletěla ze sedla a vzduchem jsem si to mířila přímo ke kmeni. Ten se blížil a blížil...

Tma.

Hrozně mě bolela hlava. Do háje, co se mi to stalo? Oči mě dřely a nedokázala jsem je otevřít. Instinktivně jsem si sáhla na místo, kde jsem cítila tupou bolest rozlévající se mi po celé hlavě. Boule a... Co to je? List? Hmota?

„Tati?“

„Lež klidně!“

Zarazila jsem se. Ten hlas jsem nepoznávala. Někdo z lovců? Nebo osadníků? Zkusila jsem otevřít oči. Sykla jsem bolestí, ale rozostřený obraz se pomalu skládal do hromady. Zнала jsem ho. Rychle jsem sáhla do boty, kde jsem měla schovanou dýku, a začala jsem se s nevídanou hbitostí odsouvat dozadu, abych byla od té postavy co nejdál. Ruka s dýkou se mi třásla, ale přesto jsem na něj mířila připravená se bránit.

Byl to on. Ten, kterého jsem před chvílí lovila.

„Drž – se – ode mě – dál – zrůdo!“ Klepal se mi hlas. Divila jsem se, že skrze zaťaté zuby ze sebe něco dostanu. Nevím, jestli jsem je měla tak sevřené strachem nebo bolestí, která mi kompletně spalovala tělo. Nejspíše obojím.

„Neublížím ti.“

Hlas měl hluboký a klidný. Byl vysoký, tělo šlachovité, přesto se mu pod napnutou světlou kůží rýsovaly svaly. Stál na druhé straně... Kde to jsem? Bylo tam sucho a světlo jen od ohně, který příjemně hřál. Nebylo to velké místo. Dovolila jsem si mrknout okem, jak to vypadá vpravo ode mě.

Sakra, sakra, sakra! Namířila jsem ruku s dýkou na tu druhou bytost, která ke mně byla otočená zády a cosi dělala u malého stolku. Vypadalo to jako apatykářský stolek, jen hodně starý. Byl zaprášený a zanedbaný. Jistě tam stál už hodně dlouho. Strídavě jsem mířila dýkou z jedné postavy na druhou. Levou rukou jsem se chytla zdi, ke které jsem se mezitím došoupala, a pomalu se o ni zvedla.

„Kdo jste? Proč jsem tady?“

Hlava se mi zamotala, před očima se mi zatmělo a já si kecla zpátky na zadek. Zdálo se mi to, nebo se vážně pobaveně ušklíbl? To teda ne! Něco se ve mně začalo bouřit. S vypětím všech sil jsem se znovu postavila a snažila se držet, co nejvíc vzpřímeně to šlo. Nohy se mi klepaly a pulzující bolest hlavy se stupňovala.

„Měla by sis sednout, nebo ještě lépe lehnout. Ošklivě sis poranila hlavu a chvíli jsi byla v bezvědomí. Nás se bát nemusíš, tak si tu dýku schovej, nebo s ní maximálně ublížíš sama sobě.“

Ač nechtěně, ale přece jen trochu s úlevou, jsem se se-sunula po zdi zpátky k zemi. Ten jeho úšklebek mi pořádně zvedl tlak. Připadala jsem si jako zvíře chycené v kleci, jehož lovec se mu posmívá. Zírala jsem na něj. Stále jsem očekávala odpověď na svou otázku. Dech se mi zklidnil a já si dovolila porozhlédnout se kolem sebe.

Ocitla jsem se v jakési kruhové jeskyni, na zemi ležela vrstva slámy, která hřála a tvořila měkký podklad. Prostor nebyl nijak velký. Tam, kde stála ta bytost, začínala úzká chodba, jak jsem doufala, tak kamsi ven. Tamtudy by se při troše štěstí dalo utéct. Na stropě zůstaly náznaky krápníků, zřejmě je někdo ulámal nebo samy upadaly. Bylo tu vážně teplo. Až v té chvíli jsem si uvědomila, že mám sundanou Vestu cti i Lovecký kabát. To mě vytočilo ještě víc, oni mě svlékli?

„Tak kdo jste a kde mám svoje věci? A co můj kůň?“ Nenadálý nával rozhořčení způsobil, že můj hlas zněl silně a stabilně, místo toho prvotního koktání ustrašené holky.

„Odpovím ti na všechno, na co se zeptáš, ale nech nás ošetřit tu ránu na tvé hlavě.“

Ta osoba, která ke mně byla otočená zády se nyní blížila s dřevěnou miskou. Konečně jsem jí viděla do tváře. Byla to dívka. Oči měla stejně černé jako on, jen je nelemovaly kroutící se linie. Černé, dlouhé vlasy spletené do dvou copů jí spadaly přes ramena až k bokům. Byla vysoká a štíhlá a na sobě měla jakousi lehkou vestu s kapucí, kterou měla nasazenou na hlavě. Netvářila se nijak příjemně, spíše to vypadalo, že ji obtěžuje tady být.

„Já jsem Gabriel a tohle je Margaret, naše šamanka. Můžeme?“ Ukázal na mou hlavu a já po chvilce zaváhání nakonec lehce přikývla. Byla jsem zmatená a vyděšená, ale vyzařoval z nich klid. Taky kdyby mě chtěli zabít, nejspíš by to už udělali, no ne? Aspoň jsem měla čas si je pořádně prohlédnout.

Zatímco Gabrielovi linie skutečně lemovaly jeho žíly s občasnou spirálou navíc, Margaretiny nebyly zdaleka tak

výrazné. Měla jich podstatně méně a rozmístěné náhodně po těle v podobě drobných kvítků spojených tenkými vlákny, jako by to byly stonky.

„C-co mi s tím děláte?“ Adrenalin mi vypřchal z těla, hlas jsem měla zvláště nakráplý a začínalo mi být silně nevolno.

„To je Bastikový zábal s trochou naší léčivé směsi. Po tomhle by se ti mělo ulevit a brzy bys neměla poznat, že se ti něco stalo.“

„Bastikový zábal?“ Nechápatě jsem hleděla z jednoho na druhého.

„To jsou listy z rostliny Bastika, mají až překvapivě léčivé účinky, málokdo o ní ví. Přiložíš ji na ránu a krvácení se během chvilky zastaví. Na ty listy ti dáme ještě trochu této směsi. Jsou to opět jen rozdrcené listy Bastiky smíchané se šťávou z citronu s levandulí a trochou naší krve z Mocných žil.“

„Co prosím? Citron a krev?“ Fuj! Moje hlava tohle nechtěla pobrat. Vrtěla jsem jí ze strany na stranu a snažila se tím sklepat myšlenky do úhledných hromádek, ve kterých by se dalo dobře hledat. Při tom pohybu mi stoupla ostrá bolest zpátky do místa, kde jsem poprvé nahmatala listy.

„Nevrť sebou, nemáme tolik času, určitě tě hledají. Citron i levandule jsou přírodní dezinfekce. Naše krev tě dostane z toho nejhoršího. Řekněme, že s touto kombinací bylin bys měla být brzy schopna zase normálně fungovat.“ Pousmál se na mě a chytil mi hlavu do dlaní. Jemně mi ji natočil, aby na ránu dobře viděli, a Margaret začala přikládat směs na Bastikové listy, které mi tam nejspíš dali, než jsem se probudila. Soustředila jsem se jen na ten pocit úlevy, co mi projel tělem.

„Proč si myslíš, že mě brzy najdou? Kde jsme?“ napadlo mě okamžitě poté, co jsem zpracovala jeho slova.

„Jsme v našem starém doupěti, o kterém už stejně všichni vědí. Vzhledem k tomu, že máš na sobě ještě hledáček, pokud se nemýlím, tak to byla nejlepší volba, kam tě vzít a ošetřit tě, než si pro tebe přijdou. Venku v tom mrazu bys nepřežila ani půl hodiny. Musel jsem něco udělat,“ dodal nakonec zvláště zastřeným hlasem.

„M-mohl ses ze mě n-nakrmit... Z-zabít mě.“ Ještě ho nabádej, Julie, co tě to popadlo! pomyslela jsem si, když jsem větu ze sebe vykoktala.

„Seš ještě dítě. Víím, že mi nebudeš věřit, ale my lidi nezabíjíme, a rozhodně ne děti. Nejsme Odpadlíci, myslím, že je to na nás na první pohled poznat!“

„Proč jí něco vysvětluješ? Příště tě půjde lovit znovu, jestli tě nezabijí ti, co si pro ni přijdou!“

Měla zvláštní přízvuk. To bylo poprvé za celou dobu, kdy Margaret promluvila. Zaskočila mě. Znělo to, jako by ji něco trápilo, nebo přesněji štválo. Gabriel nesouhlasně mlaskl. Otočila jsem se na ni, ale on mi vrátil hlavu zase zpátky, aby mohli pokračovat. Zvedla jsem k němu oči a viděla jsem, že se usmívá.

„Je tady něco vtipného, co jsem nepochytila? Já myslela, že se krmíte lidskou krví, nebo se mýlím? A... no... co je to ten hledáček?“ Přece nejsem tak hloupá. Vůbec ničemu nerozumím. S každou odpovědí, kterou mi dal, se vynořily další a další otázky. Možná to bylo tou ránou do hlavy, nejspíš pomalu vnímám. Potřebuji informace, porozumět tomu.

„Povím ti takový příběh, ale budeš tiše a necháš se ošetřit.“ Počkal, dokud jsem nepřikývla, a pokračoval: „Kdysi

dávno, když byl svět ještě v pořádku, žili zde na zemi v klidu a míru lidé i upíři. S lidmi jsme uzavřeli nepsanou dohodu, která tento mír potvrzovala. Naše kousnutí má léčivé účinky, nemusí jen zabíjet, a tak za námi lidé dobrovolně chodili, my jsme provedli výměnu krve nebo se napili, říkej tomu, jak chceš, a tím jsme je uzdravili. Těm hodně nemocným a slabým, jsme nabídli proměnu. Dali jsme jim trochu naší krve z Mocných žil a poté vysáli všechnu jejich vlastní. Pokud ti zůstane v oběhu jen ta naše, tělo se začne měnit. Nebudu ti lhát, je to bolestivá proměna a čeká tě pár náročných let, než se s tím tvé tělo smíří, ale nezemřeš. Bohužel to nefunguje na každého, to je ale jiný příběh.

Panstvo naši dohodu neschvalovalo, lid je totiž přestal potřebovat. My jsme silnější a rychlejší, a tak prostí lidé radši chodili pro pomoc a ochranu k nám, než aby poslouchali vládce země, jenž je trýznil, bral jim domovy, jídlo a nutil je k těžké práci bez výsluhy. Měl pro ně jen žití v bídě. Ta znamená po našich tělech, kterých sis jistě všimla, to jsou ony, naše Mocné žíly. Objevují se postupně, začínají na nohách a přibývají na těle, jak roste síla, stáří a postavení. Čím mocnější upír jsi, tím více Mocných žil máš a tím méně lidské krve potřebuješ. Jen my Anviové, tedy ti nejmocnější, nepotřebujeme téměř žádnou lidskou krev. S Mocnými žilami se vytvoří i nová Mocná oběhová soustava, a tedy i druhé srdce.

Postupem času se na nás obracelo čím dál tím více lidí, kteří začali bojovat proti tyranii panovníka. Vládce se rozzuřil kvůli neposlušnosti poddaných a rozhodl se pro radikální krok. Nesnesl pomýšlení, že by mohl přijít o trůn nebo že by v zemi skončila samotná monarchie.

Oslovil radu Temných a začali spolu obchodovat. Temní dali mládí a sílu z našeho srdce i temnou magii, již ovládají, všem vysoko postaveným za to, že jim král bude lovit upíry. Zvláštním kouzlem panovníkovi na těle vyčarovali znamení a dali mu část naší moci. Prozradili mu, že šípy z břízy nás dokážou ochromit. Pokud se ovšem hrot šípu ponoří do směsi březové smůly a naší mocné krve, je to smrtelná kombinace. Král si uvědomoval sílu, kterou nyní získal, a splnil svou část dohody. Přinesl Temné radě svého prvního upíra. V té době jsme přebývali v těchto jeskyních. Když si přišel pro druhého a následně i pro třetího z nás... Sice jsme byli připraveni, ale král už nepřišel sám, bylo jich víc a s podobnými znameními na těle i se smrtícími šípy v rukou...“

Margaret měla rty semknuté do přísné linky. Ošetření hlavy mezitím dokončili a já se na ně dívala zpříma, s otevřenými ústy a neschopná slova.

Gabriel se na mě nedíval, automaticky uklízel veškeré stopy po jejich přítomnosti a vyprávěl dál: „Nedokázali jsme se v té době bránit. Nejen jim, ale ani lidem. Král totiž zjistil, že je proti nám může poštvat, vymýtit nás a zároveň si tím vydobýt respekt a poslušnost, když vzbudí hrůzu a poruší naši dohodu s lidmi.“

Většina z nás nemůže na denní světlo, to je všeobecně známá věc, a tak panovník v noci vyslal bandu svých kumpánů s označenou kůží do vesnic, aby vzbudil dojem, že to jsme my. Té noci vyvraždili tři vesnice a v ulicích se usadil strach. Když následně promlouval k lidem, řekl, že on je jiný – mocnější – a dokáže je ochránit, pokud s ním budou spolupracovat a pracovat pro něj. Lidé se od nás

odvrátili. Až na ty nejchudší obyvatele, kteří neměli na výběr. Neměli kde bydlet, neměli na jídlo, neměli nic. Žili na ulici a postupně umírali. Vytvořili jsme si tedy nový úkryt, který je Temnou radou nezjistitelný. Vysvětlili jsme těm nejchudším, co se stalo, a protože neměli co ztratit, udržovali s námi dohodu dál. Časem se to samozřejmě rozneslo.

Král ale zasáhl znovu. Kdokoli byl ochoten se s námi spojit, byl okamžitě a bez milosti dopaden a popraven. Nevěřejně samozřejmě, ale tělo roztrhali a poházeli v Půlnočním lese, aby to vypadalo, že jsme znovu a znovu porušovali dohodu a lidé se od nás nevracejí živí. Půlnoční les těmito činy získal děsivou pověst. Lidé nás začali mít za zrůdy. Za divochy, za rasu upírů, která je krvelačná a nezkratná. Skutečně pár takových skupin je. Říká se jim Odpadlíci, ale jsou od nás tak odlišní, že je každý hned rozezná, a nemusí se bát, s kým má tu čest.

Tak je tomu dodnes. Někdo nám věří a riskuje svůj život, někdo věří králi a má nás za nestvůry. Nemáme slibnou budoucnost, ale nevzdáme se! Stále bojujeme, abychom přežili.“ Odmlčel se, a ač stál otočený zády ke mně, viděla jsem, jak ustaly jeho činnosti a zírá na zed' před sebou. „A co se týče toho hledáčku, to jsme zjistili až docela nedávno. Máš na sobě kouzlo od Temné rady, které se po dovršení určitého věku rozplyne. Jen zatím nevíme, kdy to přesně je, ale víme, že tebe, přesněji řečeno všechny, kteří jsou pod mocí tohoto kouzla, mohou díky tomu najít. Není pochyb, že ho máš na sobě... Julie,“ dodal a konečně se na mě otočil.

Nevěřičně jsem na něj civěla, a to doslova. To nemůže být pravda. Můj otec... to by nikdy neudělal. Kdysi dávno možná někdo ano, možná, ale teď?

„Lžeš...“ Svůj hlas jsem téměř neslyšela. Jako bych si to řekla v hlavě, jen to naznačila rty. Dál jsem na něj zírala.

Odevzdaně rozhodil rukama a téměř si odfrkl: „Proč bych to dělal?“

Slyšel mě. Ten hledáček by vysvětlil, proč mě otec vždy chytil, když jsem se snažila odejít za hradby. To ostatní nedávalo smysl. Není to pravda. Není!

Jen jsem lapala po dechu a koukala na únikovou cestu za ním. Potřebuji pryč, a to okamžitě. Upírala jsem oči na tu chodbu a ztěžka dýchala. Ukročil – pochopil. Potácivě jsem vyběhla ven do chladné noci a vše nechala za sebou.

Můj současný příběh

Musím se usmívat, když vzpomínám na naše první setkání s Gabrielem. Zdá se to jako věčnost a ona to skutečně téměř věčnost je. Kdybych jen věděla, co se bude dít dál, nikdy bych se od něj nevzdálila na krok, všechno mohlo probíhat úplně jinak. Byla jsem ještě dítě, měl pravdu. Jako vždycky měl pravdu! Na ostatní nesmím myslet, nebo budu zase brečet. Ale Pozdě. Oči už mě znovu pálí, ale slzy stále nikde.

BUM!

Správně, Julie, soustřeď se na to, co je právě teď důležité, nostalgie počká na později. Co s tím šípem? Když pohnu rukou...

„Ssssss...“

No tak tohle teda nepůjde. Cítím, jak se v rameni pohybuje, a pokud mám být schopná bojovat, musí ven. Měsíc se stále skrývá za hradbou mračen. Venku tak moc prší. Však on si skrze ně nakonec najde cestu. Jednou přestane

pršet. Inspiruji se a budu jako on. Mám ještě naději. Stejně jako on i já mohu skrze mračna najít cestu ven.

Rozeznávám v pokoji jednotlivé věci a ve světle blesku, jenž jednou za čas rozčísne oblohu, je vlastně celkem dobře vidět. Zrcadlo, potřebuji vědět, jak to zranění vypadá a co s ním půjde dělat. Mělo by být vedle postele. Musím jít opatrně, hlavně do něčeho nevra-zit! Bože! Je větší bolest ten šíp, nebo ukopnutý malíček? Hlavně neřvi, buď ticho a jdi dál!

Tak jo, jak to vypadá? No, co vám budu, už jste měli šíp v rameni? Zblízka je to dost na hovno. Zajímalo by mě, který z těch pitomých lovců mě trefil. Musel mít ukrutnou sílu, když mi šíp proletěl skrz naskrz ramenem. Krev mám všude, vypadám jak Erínye po vykonané pomstě. Musím ulomit hrot, který mi trčí vpředu, a šíp pak vytáhnout. Tahám za hrot, abych si šíp kousek posunula a šel mi dobře ulomit.

BUM!

„Do prdele!“

To nešlo, nevydržela jsem to. Možná můj výkřik zamaskoval další úder do dveří. Z rány vybublává spousta krve. Otáčím se k posteli, sahám po látkovém přehození a část si strkám do úst. Když se budu mít do čeho zakousnout, bolest se bude snášet lépe.

Nádech a výdech. Zavírám oči. Chytám dřívko nad hrotem. Tak na tři: raz – dva – tři – *křup!* Padám na kolena a cítím, jak mi bolest proudí tělem. Skučím do kusu látky a bojím se, že mé zuby nevydrží tlak vlastního stisku. Šíp se v ráně pohnul a já cítím každý poškozený sval. Zuby mě bolí, rána mě bolí a z koutku oka se mi vyrojí slza.

Potřebuji si zakřičet z plných plic! Válet se tu v bolestech na zemi mi moc nepomůže. Dýchat, to mi pomůže.

Nádech, výdech. Nádech, výdech. To nejhorší mám snad za sebou, je třeba se uklidnit. Tahám ten zbytek šípu zezadu z ramene. Krev se z rány valí proudem. Musím to zastavit, jako by se protrhla přehrada, nepřestává to téct. Stejně jako se proud vody nezastaví před vesnicí. Trhám přehoz a zkusím jím to ucpat, než najdu lepší obvaz.

Co by se dalo použít? Nemusí to být přece obvaz, ale cokoli, co mi rameno udrží bez krvácení a aspoň trochu v pohybu. Přece jen, ano, hýbat s ním trochu jde, ale nemusela by se u toho vylévat ta krev. To nevypadá dobře. Punčochy! To je vlastně obinadlo na nohy. Když to stáhne všechno tam dole, musí to udržet i krev uvnitř mého těla. Kde je jenom mám? Ano, v té komodě, kterou jsem přitáhla přede dveře. Hledám je v šuplících a chvíli nato už je vyndávám ven.

Dýkou rozříznu šaty kolem ramene. Když se tak na ni dívám, znovu si vzpomenu, jak jsem s podobnou mířila na Gabriela, ale taky vidím otce, který mi ji tenkrát dal. To mi náladu zase patřičně pokazí. S prásknutím zavírám komodu.

Brada se mi třese. Zatínám zuby a pořádně pevně ránu ovážu. Jedny punčochy si smotávám a přikládám přímo na ránu. Druhými začínám vázat: přes rameno, pod paží, kolem prsou, znovu přes rameno... Nohavice slouží jako dobrý vázací konec. Být na lepším místě a v lepším rozpoložení, šla by na konci udělat pěkná mašle.

BUM!

Skříňky přede mnou se značně hýbají, a to není dobré znamení. Jestli ty dveře nakonec vážně rozrazí... Slyším kroky a hlasy na chodbě. Zkusím přiložit ucho na dveře, třeba něco zaslechnu...

Vlákno minulosti

Dívala jsem se na sebe do zrcadla, dlouhé, bílé šaty mi splývaly podél těla a kolem prsou se mi svíral korzet, jenž mi zároveň stahoval už tak úzký pas. Jako bych se připravovala na svatbu, přitom mě čekal rituál Zasvěcení. Nikdo mi nechtěl říct, co se bude dít. Dlouhé, plavé vlasy jsem měla rozpuštěné a jemně se mi vlnily kolem ramen až k pasu. Velké, světle modré oči zářily z bílého, porcelánového obličejce, na který jsem se dívala. Špičatou bradu jako vždy vystrčenou a růžovělé rty stažené do úzké linky.

Neboj se ničeho, poslouchej pokyny a všechno bude v pořádku, zněla mi pořád v uších matčina slova. To se jí to poučovalo, ona nic podobného podstupovat nemusela. Přivdala se sem z jiné země a naše zvyky jí byly naprosto cizí. Znovu jsem se nadechla, až kam mě korzet pustil (a že to daleko nebylo), a zavřela jsem oči.

Již tomu byl rok od mé Jízdy cti. Sice jsem neulovila upíra, ale to nikdo za celou noc. Jako úspěch jsme brali, že